

2000

Nr 2

Väiksed trikid, Loodus
väiksed nipid maalib pilte

Tark vend ja
väike vend

Kuidas karu
sabajupi sai

Onu Ööbik ja
supertüdruk

ISSN 0134-2266

JUHANI PÜTTSEPP

Neliteerada veebruaris

Ka küünlakuu looduses esineb mõndagi tähelepanuväärset, mille otsimine ja avastamine võib omaette elamuseks kujuneda. Seepärast pangu isa kampsun selga emale, ema pangu lapsele jalga karupüksid ja laps otsigu isa talvesaapad üles. Kõik koos toppige ninna nohusalvi ning siis välja umbsest toast.

Lumelaterna loomine

Seda on hea teha siis, kui on sula ilm ja väljas päris pime. Kõik toimub järgmiselt: Pereema ehitab sulalumest vaksakõrguse ringvalli. Laps paneb küünla lumesõõri sisse. Pereisa süütab küünla. Küünal jääb üksi öösse põlema.

Metsasümfoonikute kuulamine

Minge metsa ja püsige paigal. Kui on tuuline ilm, siis puud laulavad tuules. Kuuskede võrad teevad ainulaadset sügavat häält, mida meie, inimesed, Eesti Metsade Mühaks kutsume. See on rahulik, igikestev ja närvide pääle äraproovitult hää mõjuga muusika.

Jää all voolab jõgi

Astuge üheskoos jõe pääle sääli, kus jää ikka tugev on, ja mõtelge selle peale, kuidas vesi jää all voolab. Kuidas ta muudkui tuleb ja muudkui läheb. Võtke üksteise käest kinni ja mõtelge tema peale või mõne väikese haugipoja peale, kes tukub seal, kus te suvel jalgupidi sulistasite.

Illustreerinud PRIIT REA

Pusade otsimine

Teeservadest ja põlluveertest algavad sageli salapärased jäljeread. Need kuuluvad pusadele. Minge ja rännake rahus mööda neid jälgi. Ega pusad ei pahanda, et te mööda nende jälgi käite. Kui pusade jälitamine ära väsitab, ongi aeg koju minna.

Cheetos SUUR joonistusvõistlus!

Mida
meeldib
Chesterile
kõige rohkem
teha?

Joonista pliatsi, vildika või kriidiga, maali või kleebi värvilistest paberitest pilt sellest, mida Sinu arvates lõbus gepard Chester kõige parema meelega teeb. Kirjuta pildi tagaküljele oma nimi, vanus ja aadress. Pane valmis pilt ja üks tühjaksöödud Cheetose pakk ümbrikusse ning saada enne 20. märtsi 2000 aadressil AS PepsiCo Eesti, Painküla, 48331 Jõgevamaa.

Vahvamate piltide autoritele kingib Chester kasti mõnusaid Cheetose krõpse ja muid lahedaid auhindu. Võitjate nimed avaldatakse 5. aprilli Meie Meeles.

VALERIA RÄNIK

TARK JA VÄIKE VEND VEND

TARK VEND (edaspidi TV): Saad sa kord juba selle "Mutionu" pähe?

VÄIKE VEND (edaspidi VV): Siin on kuus salmi...Kaks salmi on juba peaaegu peas.

TV: Anna raamat siia ja räägi peast.

VV: Elas metsas mutionu...mmm...keset kuuski noori vanu...mmm....Ei mäleta.

TV: Mis tal põõsa juure all oli?

VV: Eluruum!

TV: Näed, mäletad. Ja mis põõsa all?

VV: Ei mäleta.

TV: Kadakpõõsas see oli. Peaaegu kadakapõõsas.

VV: Kadakpõõsa juure all...Ei mäleta...Mida sa naerad?

TV: Uhke kelder oli tal!

VV: Mis kelder? Ei olnud tal mingit keldrit.

TV: Kuidas ei olnud? Aga kus ta oma söögid-joogid hoidis? Sa mõtle ikka, et oli kelder. Kujuta ette, et tal oli korralik elamine: kartulikelder ja veinikelder ja...Kohe nagu mõisas. Siis jääb paremini pähe.

VV: Siis ei jää üldse pähe.

TV: Jääb küll. Tead, mina tean, kuidas ema lapsena luuletusi pähe õppis. Ta tegi alati vallatust, muutis salmi natuke, et oleks põnev või naljakas, siis jäi meelde.

VV: Teeme ka!

TV: Näiteks nii: põõsa all seal sügaval, salavabrik oli tal...

VV: Mida see salavabrik tegi?

TV: Teadagi mida! Noh, kas said pähe?

VV: Kadakpõõsas sügaval...juure all...uhke korter oli tal...

TV: Segi läks. Olgu, proovime teist salmi. Ma loen sulle ette: kutsus kokku külalisi, karvaseid ja sulelisi...Kas oskad edasi?

VV: Mmm...Seal oli üks lind...mmm...vares-harakas.

TV: Õige. Lendas vares, harakas, kull ja kaaren...

VV: Kes oli see kullja?

TV: Kes-kes?

VV: Noh, see kullja-kaaren?

TV: Vaata raamatust järgi. Neid oli ikka kaks. Üks oli kull ja teine kaaren. Harakas ja vares käivad ka eraldi, koma-ga. Vaata!

VV: Ongi.

TV: Noh, kuidas seal kaarnaga oli?

VV: Mmm...harakas-napakas...käes: kaaren napakas.

TV: Vale. Nupukas.

VV: Harakas ja nupukas ei ole ju riimis.

TV: Ei ole siin keegi riimis. Ainult sõi ja jõi on riimis ja veel suppi-juppi ja kooki-jooki. Kõik teised riimid on halvad.

VV: Aga ilma riimideta ei lähe pähe!

TV: Riimiõpetus läheb sul pähe küll: lähe ja pähe ongi riim. Kuula, ma loen edasi.

VV: Ma jään parem magama.

TV: Oli sul vaja seda mutionu nii hilja peale jätta. Kuus salmi! Ema tuleb kirjutusmasi-na juurest ja sul polegi peas.

VV: Ema ütleb: sa õnnetu rumal kiisu...Ja mina toon talle kohvi.

TV: Sa oled ju Kohvitooja-Kass. Sa tood emale alati hommikukohvi.

VV: Ma olen Õnnetooja-Kass. Sest ma teen ema õnnelikuks ja siis ta ei pahanda, et luuletus peas ei ole.

TV: Ja kui ema küsib, siis vastad: vaene kiisu metsa all...

VV: Teki all! Kiisu voodis teki all...

TV: Jah, teki all...tuupis pähe Muti onu ja neid kuuski noori-vanu. Ah, mina tean, emal ei ole kah need kuus salmi enam ammu peas...

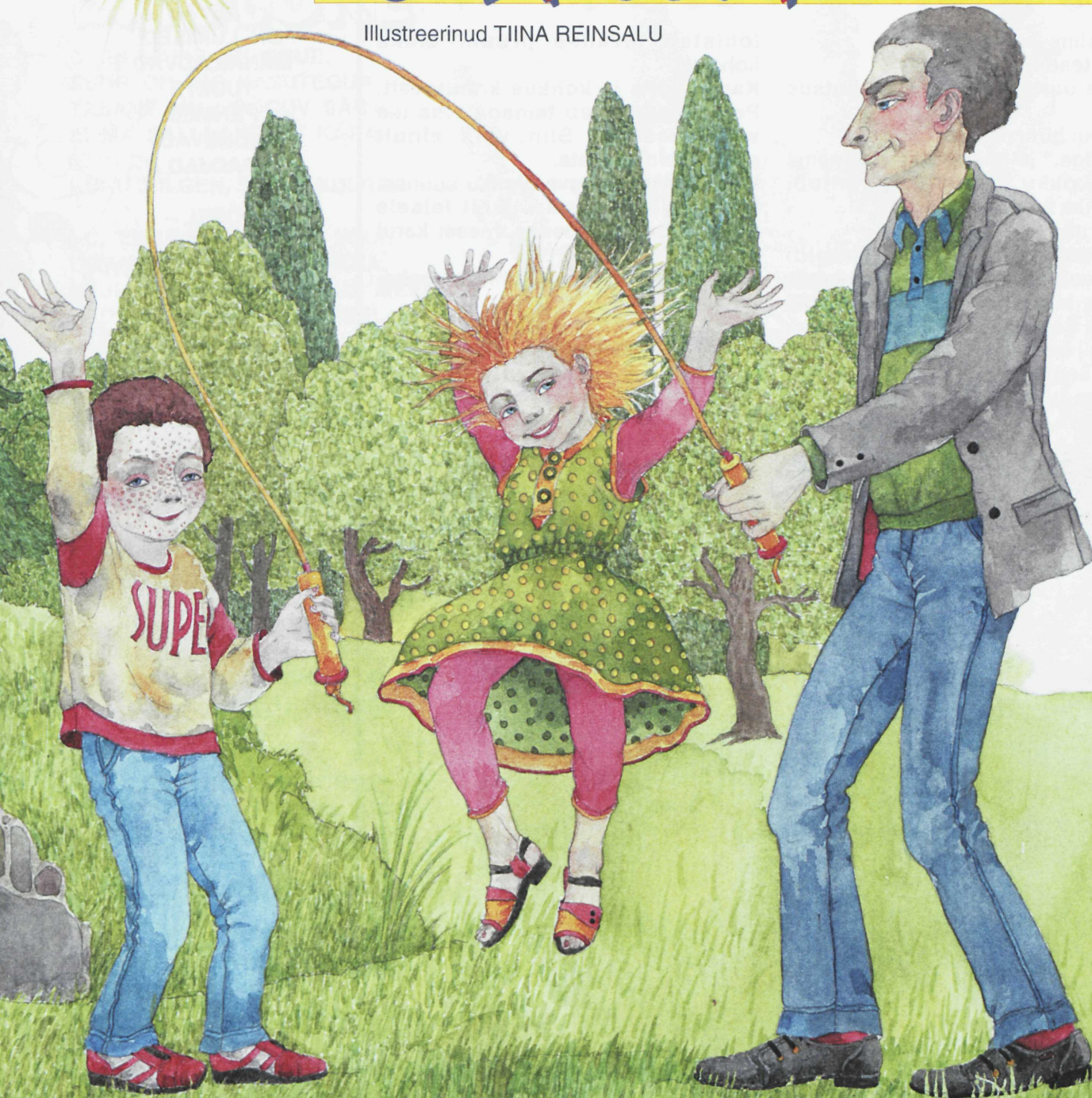
(Järelmärkus: "Mutionu" eest sai Väike Vend ikka viie!)

Onu Ööbik JA SUPERTÜDRUK Öösike

ELLEN NIIT

Illustreerinud TIINA REINSALU

Kui onu Ööbik mänguplatsile jõudis, oli Markus Trampjalg juba seal. Markusel oli seljas tuliuus särk ja ta rinnaesisele oli kirjutatud SUPER.

"Ahoi," hõikas onu Ööbik Markusele.

"Ahoi," hõikas Markus vastu.

"Miks sul see SUPER seal on?" küsis onu Ööbik.

"Lihtsalt igaks juhuks," ütles Markus Trampjalg.

"On super-suvi ja super-soe. Ja ma tahaksin olla super-poiss. Ja Öösike on super-tüdruk." Onu Ööbik ei osanud sellele vastu vaielda. Suvi oli seekord tõesti suurepärane. Tema sõbral Markusel ei olnud teadagi midagi viga. Aga Öösikest pidi ta kõigepealt oma silmaga nägema.

Sealsamas hakkas puiestee kaugemast otsast keegi lähenema. See võrises nagu kuldne värten. Kuldkollane hüppenöör keerles ümber helerohelises kleidis tüdruku nii tulistvalu, et tüdruk peaaegu ei paistnudki.

"Äge!" ühmas onu Ööbik. "Mis ma ütlesin?" lausub Markus. "See, näed, ongi Öösike!"

Juba jõudiski Öösike mänguväljakule liivakasti kõrvale ning ütles selgelt ja kõlavalt: "Tere! Ma olen Öösike. Ma elan ka nüüd Öösorri tänavas."

Öösike ütles seda nii iseenesestmõistetavalt ja ulatas onu Ööbikule käe.

"Ööbik," kohmas onu Ööbik ning punastas.

"Markus," ütles Markus Trampjalg. "Me elame ühes majas."

Siis pani Öösike onu Ööbiku ja Markus Trampjala oma hüppenööri keerutama. Teine hoidis teisest otsast ja nad vibutasid nõori kindlas taktis. Aga Öösike muudkui hüppas.

"Super!" kiitis Markus. "Super," sosistas onu Ööbik.

KUIDAS KARU SABAJUPIGA JÄI

Istus ükskord koopaorav kännu varjus oma pesaava ees ja pröksutas pähkleid. Järsku märkas – tiiger tuleb.

"Ui, ui!" ehmatas koopaorav. "Sealt mu lõpp läheneb." Nutika loomana kogus ta end aga ruttu. Ja hakkas nii ägedalt pähkleid pröksutama, et kooretükid kaugele lendasid. Ise hüüatas: "Ohohoo! Kes oskas aimata, et tiigrite silmad nii maitsvad on!" Tiiger kuulis ja katsus, kuidas kaugele sai. Metsas tuli talle karu vastu. Tiiger küsima:

"Kas tead, kallid kaim, mis kole loom see sihuke on, kes sääb kännu varjus kükitab ja mõlema suupoolega

tiigrite silmi jahvatab?"

Karu ei teadnud.

"Lähme uurime seda asja," kutsus tiiger.

Aga karul hirm minna.

"Ära pelga," julgustas tiiger. "Seome sabad kokku. Kui midagi juhtub, jääme ikka teineteisele toeks."

Tegidki nii.

Kui koopaorav nägi sabapidi kokkuseotud tiigrit ja karu lähemale hiilimas, taipas ta kohe, et loomad on süda saapasääres. Ja pistis kõva häälega kisama:

"No on see tiigri-sinder alles lontrus! Tema isa lubas mulle valgekarvalise karu tuua, aga pojast kaabakas

lohistab tavalise pruuni eluka kohale!"

Karu kuulis ja kokkus kohutavalt. Petis tiiger tahab temaga oma isa võlga tasuda! Siin võis ainult põgenemine päästa.

Karu sööstis kaitsva tihniku suunas. Et aga tiiger samaaegselt teisele poole hüppas, rebenes vaesel karul saba.

Sest ajast ongi karud lühikese sabajupiga.

Indoneesia muinasjutu järgi jutustanud JÜRI RANT

LEELO MÄRJAMAA Tuuleluule

PÄEVAL
ON LUMISED
MÄNNILADVAD
TUULTE
PEHMED
KOHEVAD
PADJAD

ÖÖSEL –
TUULED
TÕUSEVAD UNEST

MAALE
LENDLEVAD
VALGED
SULED

Loojang

TUUL
LIBISEB SUUSKADEL
HÄÄLETULT
ÜLE PILVE-KÜNGASTE
PUNANE SALL
ÄÄRETU
TAEVA ALL
LEHVIMAS

Illustreerinud PRIIT REA

IMEVIGURI LAULUKE

OTT ARDER

OLEN VÄIKE IMEVIGUR,
SUUR ON IME KASUTEGUR.
TASANE MU HÕÖGUV SÄRA,
EI MA SALLI LIIGSET KÄRA.

KUHU JULGEN, SINNA KULGEN !

KUI EI JULGE, VEEREN IKKA,
LEIAN VAESE, LEIAN RIKKA.
LAULUD HUULIL, RÕOMUS MEEL,
SÄDEMEID MA PILLUN TEEL.

NUKRATELE SILMANURKA
PILLUN RÕÖMSA SÄDEME,
MUUDAN KERGEKS, MUUDAN RÕÖMSAKS
MURELIKU SÜDAME.

TÄHESÄRAST, LINNULAULUST,
PÄIKSEPAISTEST VALATI
ENNEMUISTSEL AJAL MIND,
NÜÜD OLEN ALATI

IGAL POOL JA KÄTTESAADAV,
KUI VAID MÕISTAD OTSIDA.
ÕNN ON LEITAV, RAHU LOODAV,
SAATUST ANNAB TROTSIDA!

POLE VANA EGA NOOR MA,
KAASA SINU MUREKOORMA
HAARATA VÕIN KERGEL KÄEL,
JAGU SAAN SEST VÕLUVÄEL.

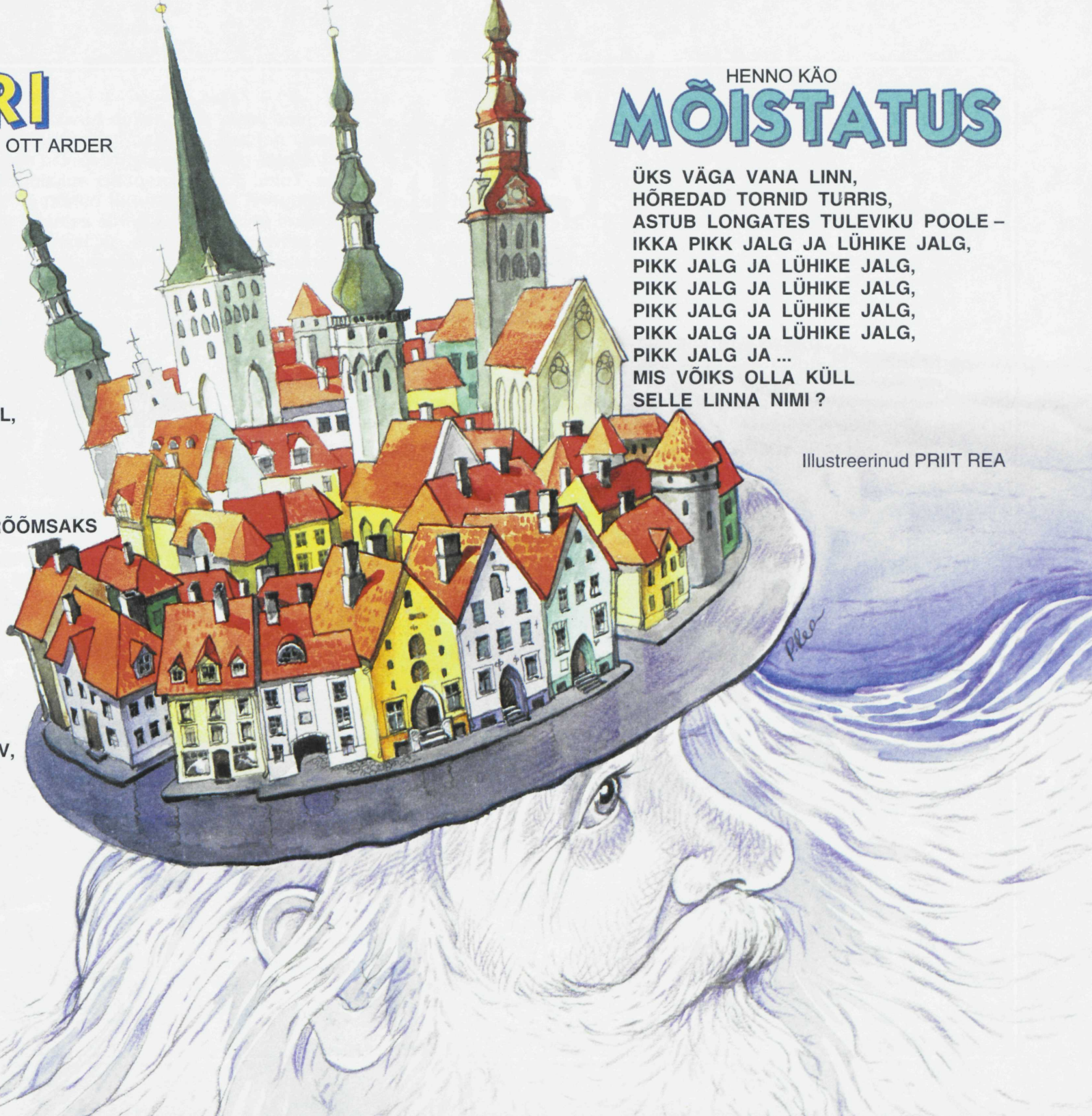
KUNI JULGEN, SENI KULGEN !

SÕBER, HINGA TÄIEL RINNAL !
NAERATA, SIIS PÜSID PINNAL !

HENNO KÄO MÕISTATUS

ÜKS VÄGA VANA LINN,
HÕREDAD TORNID TURRIS,
ASTUB LONGATES TULEVIKU POOLE –
IKKA PIKK JALG JA LÜHIKE JALG,
PIKK JALG JA LÜHIKE JALG,
PIKK JALG JA LÜHIKE JALG,
PIKK JALG JA LÜHIKE JALG,
PIKK JALG JA LÜHIKE JALG,
PIKK JALG JA ...
MIS VÕIKS OLLA KÜLL
SELLE LINNA NIMI ?

Illustreerinud PRIIT REA

TALIKÜLALINE KIRJUHAHK

Kirjuhahk on uustulnukas meie talilindude seas. Ta saabub meile oktoobris Taimõri poolsaare karmidest tundratest. Veel kolmkümmend aastat tagasi nähti läänesaarte, eeskätt Vilsandi ümbruse rannavetes, vaid üksikuid kirjuhahkasid. Nüüd tuleb neid Läänemerele talvituma tuhandeid, enam kui kuus tuhat Eestisse. Varemalt talvitusid kirjuhahad peamiselt Põhja-Norra rannikuvetes.

Kirjuhahkade parv pakub huvitavat vaatepilti. Kaugelt meenutab see tihedasti üksteise ümber hoiduvate lindude kogum lennul kihulaste pilve, merepinda näivad nad vahel aga katvat lausa kihina. Toidu järele merepõhja sukeldutakse üheskoos: vaatad – on linnuparv, paari sekundi pärast ei ainustki! Pinnale tõustakse samuti üheskoos nelja-viie sekundi vältel. Emaslinnud ja noored on tumepruuni sulekuuega, isased, nagu nimigi ütleb, õige kirjud. Kirjuhahkade eluviis võimaldab neil ka karmid talved üle elada, sest jäävabasid alasid ehk lahvandusi, kus merepõhja toidu järele sukelduda saab, leidub avamere pool alati. Kirjuhahkadele on ohtlikud kalavõrgud ja laevadelt merre sattunud õli. Need linnud on kogu maailmas looduskaitse all.

Kirjutanud ja pildistanud FRED JÜSSI

KIRJA TEEKOND SAAJANI

Paned Tallinnas kirja postkasti. Kaks korda päevas sõidab Eesti Posti oranž auto iga postkasti juurde ja selle juht tühjendab postkasti. Kui kindel marsruut läbitud, siis vurab auto Lasnamäele. Seal asub uus, alles aasta tagasi käiku antud Tallinna Postikeskus.

Seda kaunist ja Ida-Euroopa üht moodsamat postitöötlemise keskust näed ka pildil.

Hoone teise korruse suures saalis sorteeritakse kirju.

Kuidas see toimub?

Autodega toodud kirjakottide sisu puistatakse töölaudadele. On suuri ja väikeseid, piklikke ja värvilisi ümbrikke, osal neist sihtnumbrid, osal mitte. Nüüd hakkavad tööle nobedate sõrmedega ja terava pilguga sorteerijad. Ühte pakki tavalises ümbrikus kirjad, teise suured. Eraldi värvilised ümbrikud ja need kirjad, mille margil kuulsa inimese portree. Näed siis, kui palju asju peab sorteerija märkama. Sorteerijatel on kõige kiirem tööaeg hilisõhtul ja öösel, siis kui sina juba magad. Kui kirjad on sorteeritud, siis toimub tembeldamine.

Kui ümbrikule kleebitud margil on kuulsa inimese portree, siis tembeldatakse see kiri käsitsi. Nii ei satu tempel inimese näole. Ilus tava, eks ole.

Kirjad, millel sihtnumber korralikult peal, lähevad nüüd Siemensi sorteerimismasinasse. See tark masin jagab kirjad maakondadesse ja linnadesse. Seda kutsutakse eelsorteerimiseks.

Masina juures on operaatorid. Nemad töötavad arvutitel. Iga 4-5 sekundi jooksul ilmub ekraanile ümbriku esikülje kujutis, millel kirjasaja aadress. Operaator peab selle aja jooksul leidma ümbrikult sihtnumbri ja selle arvutisse toksima. Masin teeb sihtnumbrist koodi ja kannab selle ümbrikule. Ümbrikule tuleb kood triipudena. Ja igal sihtnumbril

on muidugi oma triipkood. Värvilistele ümbrikele ei saa trükkida koode, seega kirja saatmiseks need ei sobi. Kõige kauem on ümbrik aadressiga ekraanil 7 sekundit.

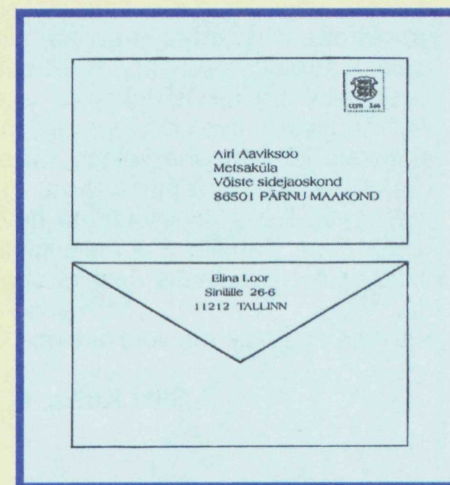
Kui operaator selle aja jooksul sihtnumbrit ei leia, siis jääb ümbrik koodita. Ja see kiri tuleb uuesti masinasse panna. Operaatori töö on seega väga pingeline, nõuab talt kiirust ja täpsust. Et operaator säilitaks kiiruse ja täpsuse, siis ühe tunni jooksul ta töötab 50 minutit ja puhkab 10 minutit. Umbes nagu sinagi koolis.

Sama targa masinaga tehakse teinegi sorteerimine – peensorteerimine. See tähendab, et masin jagab näiteks Tallinna kirjad iga kirjakandja jaoks eraldi kimpu. Nii saab kirjakandja kohe tööle asuda. Seda masinat näed meie teisel pildil. Kiirelt töötab, viuh – ja kirjad jagatud.

Varahommikuks on iga kiri leidnud oma õige lahtri, seejärel rännanud ilusasse kollasesse plastkasti, sõitnud konteineris liftiga alla auto juurde, mis teda ootab.

Ja nüüd vuravad postiautod Narva, Tartu ja Võrru, Haapsallu ja Saaremaale – kõikjale meie Eestimaal. Kui kirjad, ajalehed, pakid on üle antud ja uued saadetised vastu võetud, siis asub postiauto tagasiteele. Nii päevast päeva. Ühe päevaga sõidavad postiautod läbi 22 tuhat kilomeetrit!

14. veebruaril on valentinipäev ehk sõbrapäev. Eesti Post tervitab Sind, Tähekeste lugeja, selle päeva puhul. Et Su kaart või kiri õigeks päevaks sõbrani jõuaks, siis kirjuta aadress kirjale nii:

KOOLIKOTI MURE

Mina olen Joosepi koolikott nr 2 sel aastal. Eelmine lagunes juba ära. Aga kauaks mindki. Muresid on palju, kipun segamini minema. Vahel unustatakse mind ema või isa töö juurde. Vahel olen väga paks, vahel väike.

Mul on ka veidi rõõmu – mõnikord antakse mulle kommi ja tehakse korda.

Joosep Laiksoo III a

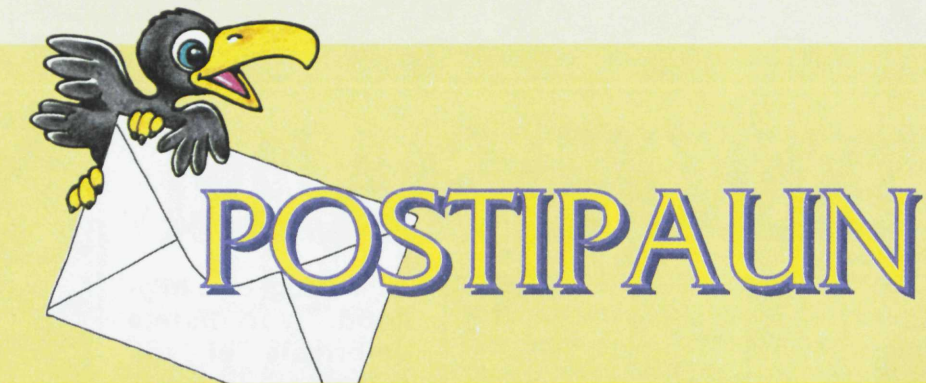
KUI MA OLEKSIN PAIDE GÜMNAASIUMI DIREKTOR

Kui ma oleksin meie kooli direktor, siis ma korraldaksin hästi palju spordipäevi, millest võtaksid osa õpilased ja õpetajad. Tahaksin, et meie kooli staadion oleks paremas korras: uus rajakate, ilusad jalgpallivärvad, pingid istumiseks ja asjade hoidmiseks. Kui talvel on lumi maas ja väga külm, siis korraldaksin spordipäevi võimlas, aga selleks oleks suuremat saali vaja, nii et seal saaks saaljalgpalli mängida.

Kui ma oleksin kooli direktor, siis ma ehitaksin kõrvalhoone valmis, milles oleks suur raamatukogu ja videosaal, kus saaks vaadata huvitavaid filme. Tahaksin, et meie koolis oleks ujula, kus saaks ujumist õppida.

Kahjuks aga pole ma veel direktor.

Siim Kotka III b

Seekord on Postipauna lehekülg Paide Gümnaasiumi kirjalaste päralt. Tööd mida loete, osutusid zürri hinnangul kooli nooremate laste võistlusel paremateks. Kes need hindajad olid? Ohohoo! Kolm kunagist selle kooli õpilast, kellest kõigist on kirjanikud saanud – Kalju Saaber, Toomas Raudam ja Andres Jaaksoo.

KAHEKESI KOOLIMAJAS

Esimesel koolipäeval oli koolis päris vaikne. Kõndisin ringi ja kohtasin Mihklit. Selgus, et olime koolimajas kahekesi.

Hakkasime koolis ringi käima. Seisime iga ukse taga. Mihkel jutustas, mis igas kabinetis toimub. Keemia ja füüsika olid mulle täitsa tundmatud sõnad. Ega ma ei teadnud ka geograafiast ja bioloogiast tuhkagi, kuid Mihkel seletas, et need on loodusteaduslikud ained, mis tutvustavad loodust ja loodusteadust.

Söökla, aula ja võimla olid mulle juba päris tuttavad. Mihkel lõpetab kevadel kooli, aga mina jään neid ruume uudistama ning tarkusi omandama.

Äkki kuulsime, et keegi kõnnib koridoris ja saime aru, et me polnudki enam kahekesi. Läksime siis kumbki oma teed.

Gert Pöder III b

KOOLIKOTI MURE

Elas kord minu koolikott. Ta rääkis minuga tunni ajal juttu, hakkas siis nutma ja rääkis mulle oma muredest. Tal oli neid lausa sada. Kord ei jõudnud koolis käia, siis ei jaksanud raamatuid tassida ja siis ei tahtnud ükski olla. Peaaegu aasta oli täis, kui ta lasi end niitidest lahti. Ta ei tahtnud enam koolis käia ega rääkinud minuga. Mul oli tast nii kahju. Ma otsin endale uue koti, tema ei rääkinud minuga üldse. Olin nii õnnetu. Nutsin päevast päeva ja mõtlesin eelmisele koolikotile.

Panin vanasse kotti venna mänguas-

6 a. MADLE TIMM Rannust

jad. Kott hakkas uuesti rääkima, tal oli väga lõbus. Mina ei olnud ka enam kurb. Kott leidis endale uued sõbrad ja minagi sõbrunesin oma uue koolikotiga.

Mikk Mikson V c

TORISEV TAHVEL

Oli üks torisev tahvel, kes ei tahtnud, et tema peale kirjutatakse. Õpetaja ütles talle: "Kui sa kohe torisemist ei lõpeta, siis kutsun direktori ja küsin luba su siit alla võtta." Tahvel aga vastas: "Ei tule ma siit kuhugi!" Õpetaja hakkas juba vihaseks saama. Tahvlit ei hirmutanud mitte ükski asi. Ta podises vaid omaette. Lõpuks käratas õpetaja tahvlile: "Kas saab juba kirjutada või ei?" Tahvel vastas kiuslikult: "Muidugi ei, sest ma kavatsen terve päeva toriseda ja ärge lootkegi, et saate mu peale kirjutada ja mu ilusa rohelise kleidi ära rikkuda."

Õpetaja oli selle jutu peale juba päris vihane. Ta ütles tahvlile tõredalt: "Sind toodi siia selleks, et sinule kirjutada, aga mitte torisemiseks!" Tahvel ei teinud sellest ütlemisest välja. Lõpuks sai õpetajal hing täis ja ta kutsus direktori. Direktor küsis:

"Mis siin nüüd lahti on?"

Õpetaja vastas: "Tahvel toriseb ega luba enda peale kirjutada." Direktor ütles: "Võtame ta siis alla ja paneme teise asemele." Nii tehtigi. Torisev tahvel viidi keldrisse edasi torisema ja tema asemel toodi musta värvi uus tahvel.

Helina Siidam V c

OLE ISE

TRIKIMEISTER

LIKUVAD TIKUD

Nüüd, mil sul on veega nõu käepärast, võid kinnitada, et oskad muidki nõiatempe. Näiteks vette pandud tikke liikuma panna neid puudutamata.

Olgu sul varem tehtud mõned ettevalmistused.

1. Võta märg joogikõrs ja torka ta otsapidi suhkrusse. Kõrre välisküljelt pühi kleepunud suhkrukübemed ära.

2. Torka joogikõrre teine ots pehmesse seepi. Kõrre väliskülg puhasta samuti ära.

Muidugi kuuluvad selle tembu juurde nõiasõnad nagu kivrünta-punta-änta või alibaba-liiba-laaba-ussa-pussa jne. Neid lausudes aseta kaks tikku lähestikku ujuma. Edasi aseta suhkrusse kastetud kõrreots tikkude vahele. Tikud hakkavad teineteisele lähenema.

Järgmiseks (uued nõiasõnad!) aseta tikkude vahele vette kõrre teine ots.

Tikud kaugenevad teineteisest.

KUIDAS SÕBRA NIME PABERILE NÕIDUDA

Kasta valge paberileht vette ning vajuta siis märg leht peeglile või aknaklaasile. Järgmiseks paiguta kuiv paberileht märjale ja kirjuta pliiatsiga pealmisele lehele oma sõbra nimi.

Edasi viska pealmine leht minema ja jäta alumine kuivama.

Nime paberil pole nüüd näha. Kui sõber külla tuleb, võta sahtlist see paberileht ja ütle talle, et võid sellele tema nime nõiduda. Sõber muidugi ei usu. Sina vala siis taldrikule veidi vett ja pane paber vette. Muidugi sobib sinna juurde nõiasõnu pomiseda ja taldriku kohal kätt liigutada.

Eks sa näe, sõbra nimi ilmub nähtavale.

RAHA KLAASI ALL

Pane laualinale kaks suuremat münti (näiteks 1 kroonised) ja üks väiksem nende vahele. Nüüd võta joogiklaas ja aseta see, põhi ülepoole, kahele suuremale mündile.

Küsi oma sõpradelt, kes neist suudab väikest münti ilma seda ja teisi rahasid puudutamata klaasi alt välja saada. Kui keegi sellega toime ei tule, näita, kui lihtsalt asi käib. Hakka laualina sõrmega kraapima. Pikkamööda liigub münt klaasi alt välja.

Mari ja Madise vanaema oli mõni päev tagasi jäätunud tänaval libisenud ja jala välja väananud.

"Peaks poodi minema. Oleks vaja leiba, saia ja piima tuua, aga..." sai vanaema öeldud, kui lapsed juba hüüdsid:

"Las meie läheme! Meie läheme!"

Vanaema arvas, et see oleks kena küll, kuid lisas: "Aga ma kardan, kas te ikka oskate õiges kohas üle tänava minna."

"Mina oskan," teatas esimeses klassis käiv Madis. "Kohe meie maja lähedal on fooriga ristmik. Ootan kõnniteel kuni tuleb roheline tuli ja siis lähen üle sõidutee."

"Vaat kui tubli sa oled. Et aga Kuke poodi jõuda, tuleb veel üks sõidutee ületada. Seal foori ei ole, on hoopis üks liiklusemärk. Mis märk see on?" küsis vanaema.

"See on ülekäiguraja märk. Ja asfaldil triibud ehk sebra," vastas Mari ruttu.

"Kuidas sa seal üle sõidutee lähed, Madis?" tahtis vanaema teada. "Sina, Mari, käid juba kolmandas klassis ja kindlasti tead." Mari noogutas.

"Noh vaatan, et autosid ei tule," pomises Madis.

"Kuhu sa vaatad, vasta täpsemalt," nõudis Mari.

Madisele tuli meelde, mis ta juba lasteaias oli õppinud.

Algul vaatan vasakule, ja siis vaatan paremale!

"Aga miks peab algul just vasakule vaatama," uuris vanaema edasi.

Madis oli juba üsna morn.

Vanaema läks sahtli juurde, võttis sealt kaks valget nõorijuppi ja valgeid paberilehti.

"Kujutage nüüd ette, et vaip on sõidutee. Valge nõori panen pikuti tee telgjooneks. Päril sõiduteel on see ka märgitud valge pidevjoonega. Telgjoon jaotab tee kaheks: ühel poolel sõidavad autod pärisuunas, teisel poolel vastassuunas. Ja valgetest lehtedest teen tee sebra jalakäijate jaoks."

"Mis nüüd edasi saab?" uudistas Madis.

"Mari ja mina oleme autod. Mina sõidan pärisuunas, Mari vastassuunas. Sina pead

üle tee minema ja selgitama, kuidas sa seda teed."

Madis asus teed ületama.

"Kõigepealt peatun ja vaatan vasakule, kas vanaema auto ikka jäi seisma. Muidu sõidab mulle otsa. Viisakas juht, peatus. Lähen edasi. Nüüd olen tee keskel. Jälle peatun, vaatan paremale. Sealt tuleb Mari auto ega mõtlegi peatuda. Las sõidab ära, siis lähen mina üle tee."

Vanaema oli rahul.

"Tubli poiss, kordagi ei eksinud. Käige nüüd poes ära."

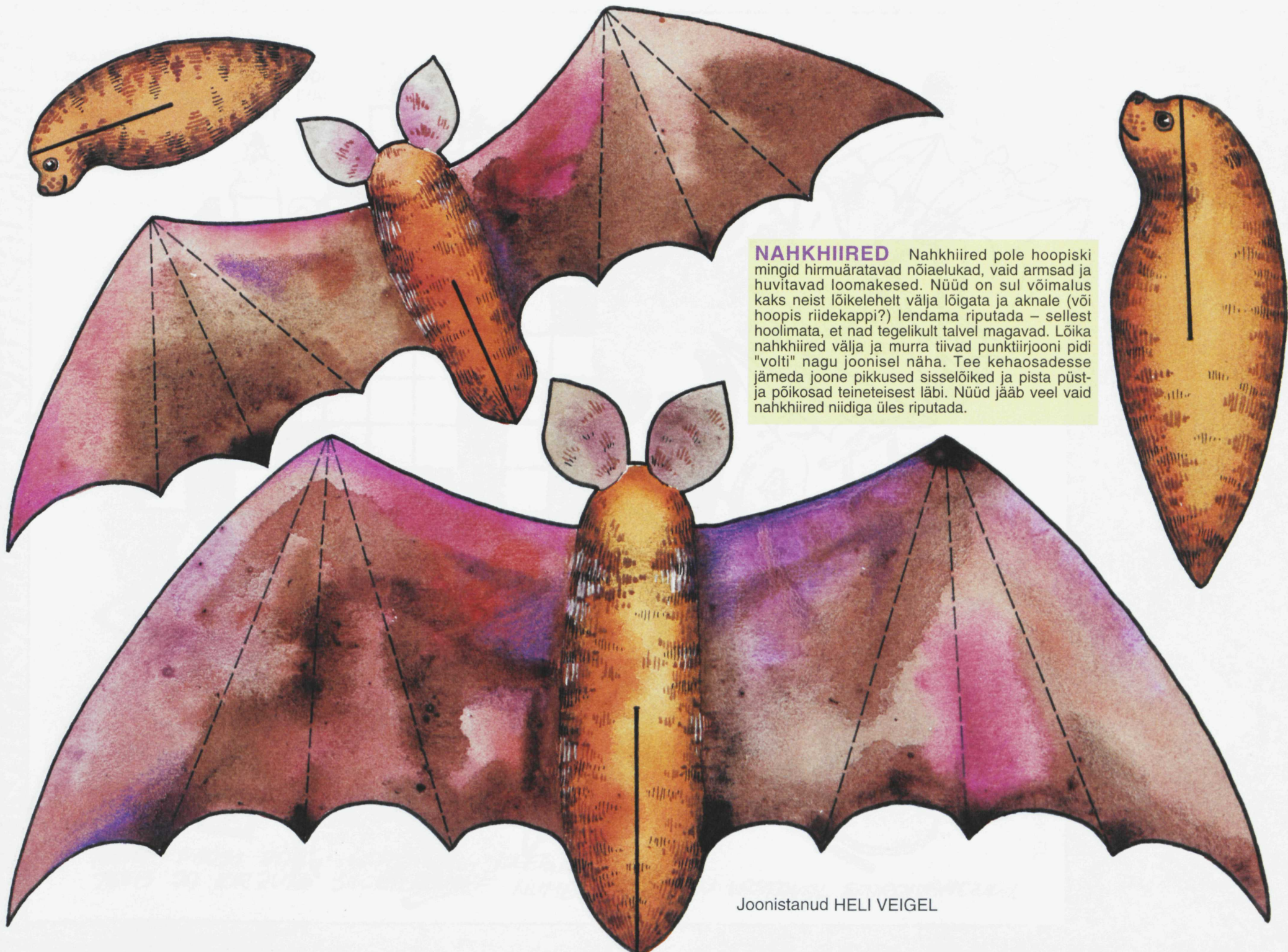
Kuidas õpid sina liiklusreegleid? Kas oled vahel neid ka rikkunud? Kui jah, siis miks see juhtus. TÄHEKE OOTAB SINU KIRJA.

MARI JA MADISE POESKÄIK

MAANTEEMET
LIIKLUSOHUTUS

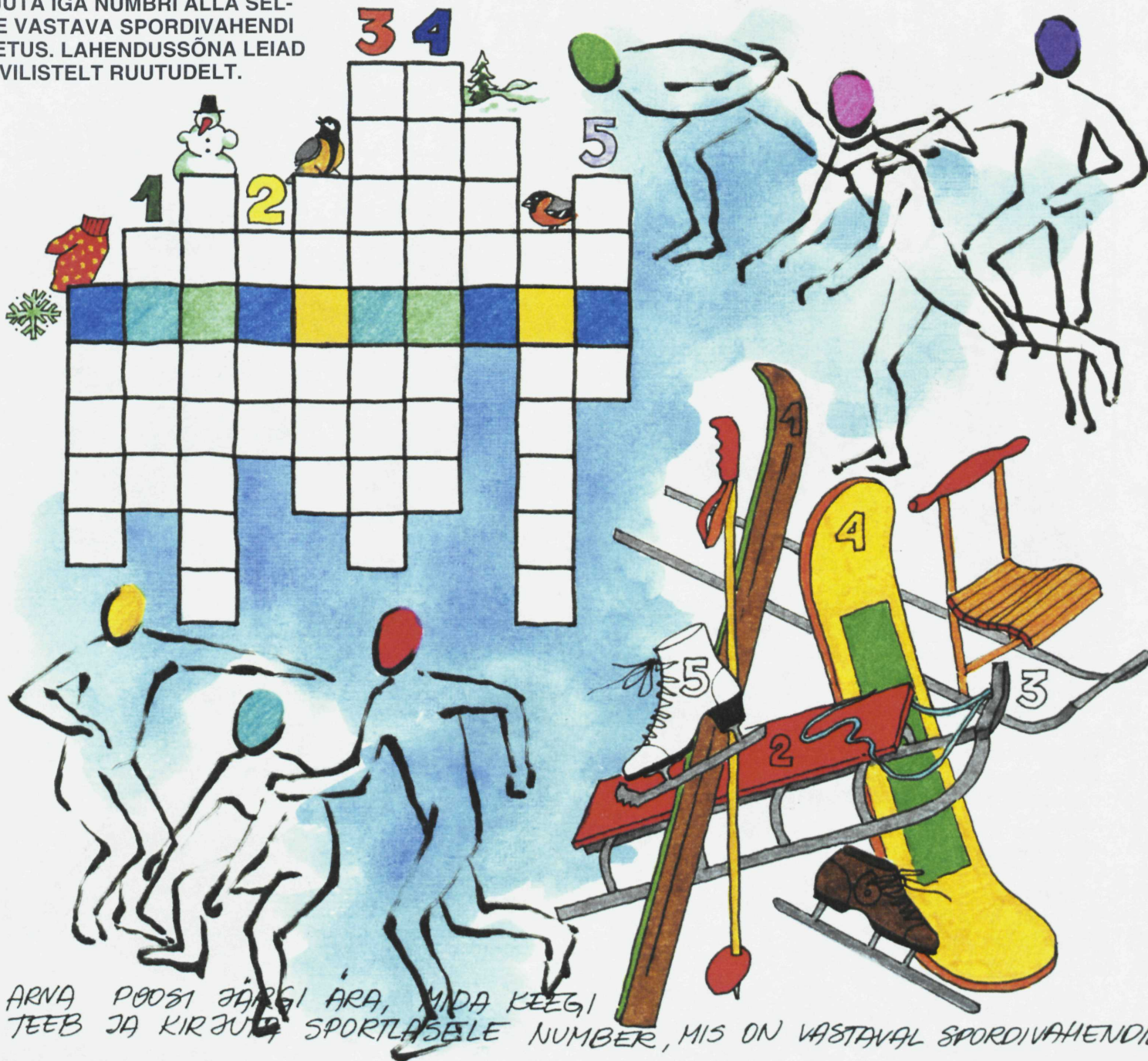

NAHKHIRED Nahkhiired pole hoopiski mingid hirmuäratavad nõiaelukad, vaid armsad ja huvitavad loomakesed. Nüüd on sul võimalus kaks neist lõikelehelte välja lõigata ja aknale (või hoopis riidekappi?) lendama riputada – sellest hoolimata, et nad tegelikult talvel magavad. Lõika nahkhiired välja ja murra tiivad punktiirjooni pidi "volti" nagu joonisel näha. Tee kehaosadesse jämeda joone pikkused sisselõiked ja pista püst- ja põikosad teineteisest läbi. Nüüd jääb veel vaid nahkhiired niidiga üles riputada.

Joonistanud HELI VEIGEL

KIRJUTA IGA NUMBRI ALLA SELLELE VASTAVA SPORDIVAHENDI NIMETUS. LAHENDUSSÕNA LEIAD VÄRVILISTELT RUUTUDELT.

ARVA PÕOSI JÄRGI ÄRA, MIDA KEEGI
TEEB JA KIRJUTA SPORTLASELE NUMBER, MIS ON VASTAVAL SPORDIVAHENDIL!

Joonistanud HELI VEIGEL

PERIOODIKA AS
Lasteajakiri
TÄHEKE

Asutatud jaanuaris 1960
ilmub kord kuus

Toimetuse address:
Pärnu mnt 67a
10134 Tallinn

Peatoimetaja
ELJU SILD
tel 6 463 698

Vanemtoimetaja
JAAN RANNAP
tel 6 463 697

Kunstiline
toimetaja
PRIIT REA
tel 6 463 697

Printall
Tatari 64
10134 Tallinn

ESIKAANE
JOONISTAS
PIRET
MILDEBERG

Õösel algas suur sula, ilm muutus kiiresti soojaks. Talvist vihma krabistas aknaklaasile. Raske uduvaip kattis hommikuks maailma. Võtsin kaaslaseks fotoaparaadi ja juba ma läksin, isegi teadmata, kuhu ja miks. Tunne oli selline, et peab minema, et loodusel on minu jaoks mingid üllatused varuks.

Sellel hommikul üllatasid mind ootamatult lihtsad asjad – pildid sulalumes. Ma olin varem taolisi lumest vabanenud rohulaike silmanud tuhandete viisi, kuid alles sellel hommikul õppisin neid nägema. Udu hajus tasahilju ja terve sooserv oli kirju sulalumest välja

ilmunud rohuuustidest. Nad tundusid mulle kõik kuidagi tuttavad – üks oli jooksva karvase koera moodi, teine tuletas meelde kaldavees tukkuvat kurge, kolmas oli kobras mis kobras. Ja siis tuli udust veel päike välja. Pildid löid särama, sätendama. Jooksin ja pildistasin, otsisin ja rõõmustasin. Ikka uusi ja uusi imeelukaid avastasin leitud mäta piltidel. See oli minu jaoks imeliste piltide leidmise hommik. Tänu sellele hommikule mõistsin, et rõõmu võib leida ootamatult lihtsast asjast.

OLEV MERIVEE tekst ja fotod

Karvase koera moodi

PILDID

SULALUMES

Kaldavees kükitav kurg

Kobras